

KU ZBAWIENIU

KU CNOTOM I WARTOŚCIOM

ŻYCIE ZAKONNE

- Gwiazdy są ozdobą niebieskiego firmamentu, zakonnicy ozdobą firmamentu Kościoła; gwiazdy swoim nieustannym ruchem chwalą Stwórcę, zakonnicy chwalą Go swoimi świętymi dziełami; gwiazdy tkwią nieruchomo na niebie, zakonnicy w swoich klasztorach; gwiazdy rozjaśniają niebo, zakonnicy Kościół.
- Zakonnicy w Kościele muszą zajmować miejsce dawnych Nazarejczyków, którzy według słów Jeremiasza, byli bardziej czyści od śniegu, bardziej czyści od kości słoniowej, piękniejsi od szafirów. Byli czyści przez swoją czystość, nieskalani przez swoją cnotę, różani przez miłość, piękniejsi od szafirów przez swoje niebiańskie życie. **(św. Albert Wielki)**
- Jeżeli chce być siostra zakonnica, będzie musiała nauczyć się kochać cierpienie. Nasz Pan daje koronę cierniową swoim przyjaciółom. **(św. Bernadetta Soubirous)**
- Karmel jest jak niebo: trzeba się oderwać od wszystkiego, aby osiąść Tego, który jest wszystkim. **(bł. Elżbieta z Dijon)**
- Gdyby ludzie w świecie wiedzieli tylko jaki spokój, pogodę i błogosławieństwo daje życie w zakonie, to klasztory stałyby się równie gęsto zaludnione jak miasta, a miasta rychło by opustoszały. **(św. Gabriel od Matki Bożej Bolesnej)**
- Ukrzyżowany, którego zakonnica nosi przed sobą, nie jest ani ozdobą, ani ostentacją. Musi być księgą, z której uczy się nauki świętych, pocieszeniem w smutkach, obroną w doświadczeniach, cechą wyróżniającą miłosierdzia i religijnego umartwienia.

- Zakonnica jest powołana do doskonałości i taka musi być zawsze, i wszędzie. Musi pracować jak zakonnica, kochać jak zakonnica i znosić choroby jak zakonnica.
- Zakonnica jest spełnioną, pełną, nieustającą i dobrowolną ofiarą wszystkich dni Bogu, jest ofiarą z samej siebie w ogniu Jezusowej miłości. **(bł. Giuseppe Balfido)**
- Kiedy ktoś poświęca się Panu, to ofiarowuje Jemu wszystkie swoje namiętności, a w szczególności poświęca wszystkie swoje cnoty. Stokrotność, którą Jezus obiecał zaknikom w tym życiu, musi się powtórzyć w pokoju, w ufności i w pocieszeniach, które przychodzą w chwili śmierci.
- Niech zakonnicy nigdy nie zapominają wielkiego dobrodziejstwa, które uczynił im Bóg w powołaniu ich tam, gdzie mogą uczynić wiele dobra dla siebie i swojego bliźniego.
- Uznaj, że życie zakonne jest życiem nieustannej ofiary i że każda ofiara jest szeroko wynagradzana przez Boga. **(św. Jan Bosko)**
- Fałszywa byłaby odpowiedź na wezwanie do życia zakonnego, która nie poszukiwałaby i nie pełniłaby woli Pana.
- Jakim dobrodziejstwem dla społeczeństwa jest posiadanie na swoim łonie ludzi, którzy wolni od zmartwień doczesnych, poświęcają się w pełni służbie Boga i poświęcają braciom swoje życie, myśli i siły!
- Tysiąckroć błogosławieni zakonnicy, którzy, dalecy od trosk tego świata, żyją samym Bogiem.
- Życie zakonne nie zrywa rodzinnych więzów, ale czyni je bardziej świętymi. **(bł. Jan XXIII)**
- Co czyni życie zakonne tak godne zasługi? To rezygnacja w każdej chwili z woli, to ta nieustanna śmierć w tym, co jest w nas najżywsze. **(św. Jan Maria Vianney)**
- Zakonnicy starają się dowiedzieć, jak żyli pierwsi członkowie ich zakonu czy kongregacji, aby lepiej naśladować ich postępowanie. **(bł. Joesmaria Escriva)**

- Ile pokoju i szczęścia prawdziwego wlewa w duszę zakonnika ta świadomość, że pełni na pewno Wolę Bożą, jest na pewno narzędziem w ręku Niepokalanej.
- Myśl, myśl, myśl często: „po coś tu przyszedł?”. Aby siebie i innych (wielu) zbawić. Kim jesteś? Zakonnikiem, homo Dei, przyjacielem Pana Jezusa. **(św. Maksymilian Maria Kolbe)**
- Do zakonu nie przychodzi się, aby być doskonałym, tylko po to, aby dążyć do doskonałości.
- Łatwiej nowy zakon założyć niż stary zreformować.
- Profesja zakonna jest poświęceniem się na ciągłe i nieustanne męczeństwo, bo człowiek dzień w dzień ponawia tę ofiarę.
- Zakonnik w klasztorze powinien być jak na godach weselnych – ciągle rozpromieniony chodzić i wszędzie iść z gorącą miłością Boga, czy do chóru, czy do refektarza, czy do roboty ręcznej lub pisemnej. **(bł. Honorat Koźmiński)**
- Jak bardzo musimy być wdzięczni Bogu, my zakonnicy, za to, że dał nam regułę na każde nasze zachowanie: i jakże jesteśmy ślepi, kiedy wierzymy, że oddalając się od tych reguł, znajdziemy coś lepszego. **(św. Klaudiusz La Colombiere)**
- Życie zakonne musi być zawsze określone konstytucjami, instrukcjami, regułami i zarządzeniami przełożonych. Trzeba nad nim pracować, odpowiednio kierować i ujmować w ramy porządku. **(bł. Jerzy Matulewicz)**
- Człowiek musi posiadać miłość, ale musi to być miłość do Chrystusa, bo inna nie jest do pogodzenia z życiem w zakonie.
- Istota życia zakonnego leży w tym, że człowiek wchodzi z Bogiem we wspólnotę życia i miłości. **(bł. Rupert Mayer)**
- Powołanie zakonne realizuje się w najróżnorodniejszych formach. (...) może być cichą kontemplacją Bożej Prawdy lub uroczystą chwałbą Boga, może być szerzeniem wiary, mieć charakter dzieł miłosierdzia albo wstawiennictwa lub wstawienniczej ekspiacji.

- W zapominającej o sobie miłości oddać się całkowicie Bogu, pozwolić wygasnąć własnemu życiu, aby stworzyć w sobie miejsce dla życia Bożego – to jest motyw, zasada i cel życia zakonnego. **(św. Edyta Stein)**

